

[Indenrigsministeren]

meget væsentligt udgangspunkt at have, at vi har retten til at være forskellige, også at have et handicap eller være anderledes end andre. Jeg var glad for hr. Bjørn Elmquists konkrete svar på en række af de spørgsmål, som er stillet i redegørelsen.

Fru Alice Faber sagde, at der manglede nogle etiske normer. Jeg ville sandelig forfærdelig gerne have skåret en række etiske normer ud i pap i redegørelsen, men man vil meget hurtigt opdage, når man skal lave en sådan redegørelse, at det er umuligt, for man bliver undervejs hele tiden nødt til at stille sig selv nogle spørgsmål, som gør pappet noget flosset i kanten. Når vi tager synspunkterne hele vejen rundt, kan vi nemlig alle sammen blive i tvivl om, hvorvidt de normer, som vi nu mente var vores fastlagte normer, faktisk også er dem, vi i virkeligheden går ind for.

Jeg kan sige til fru Alice Faber, at det er med vilje, jeg ikke har taget debatten op om fri abort i denne redegørelse. Jeg er helt enig i, at man godt kunne have gjort det, for mange af de problemstillinger, vi står i her, er affødt af, at vi har sagt ja til fri abort. Alligevel er vi nogle, der vel lidt nødtvungent må sige, at det vist var godt, vi alligevel fik den frie abort med alle de etiske problemer, den i øvrigt måtte rejse. Det ville også skabe etiske problemer, hvis vi ikke havde den, men den diskussion har jeg med vilje ladet ligge, fordi jeg følte, vi ellers slet ikke havde nået noget resultat.

Jeg er enig med fru Alice Faber i, at det er fantastisk uheldigt, hvis man kalder fosterdiagnostik forebyggelse, for hvad er det, vi forebygger, og hvad er det for nogle økonomiske aspekter, vi skal lægge ind i det, når vi laver fosterdiagnostik? Hvilke sygdomme kan vi søge at begrænse, sådan at det bliver billigere senere hen? Det synes jeg er en uhyggelig tankegang, som vi ikke kan være bekendt, og derfor mener jeg, at det, vi skal vurdere, når vi diskuterer fosterdiagnostik, er spørgsmålet om de etiske aspekter, altså hvad det er, vi vil opnå rent menneskeligt og etisk med at lave denne fosterdiagnostik.

Fru Aase Olesen stillede det spørgsmål, hvorfor barnløsheden er et stigende problem. Det synes jeg også var en diskussion værd, og det er også derfor og kun derfor, jeg siger, vi skal være forsigtige med at sætte for rigoristiske grænser for disse forsøg med be-

frugtede æg. Men også i anden sammenhæng ville det være nyttigt at diskutere, hvad det er i vores samfund, der gør, at flere og flere kvinder notorisk ikke er i stand til at få børn – nogle vil ikke have det, men mange er ikke i stand til at få det.

Jeg er enig med fru Aase Olesen i, at det er nødvendigt, at folketinget ved, hvad der foregår, og det har jeg sagt nogle gange. Jeg er også enig i, at de etiske komiteer måske godt kan figurere i en lovgivning på en anden måde, end det foregår i dag.

Jeg vil i øvrigt sige tak for tilslutningen til det etiske råd. Jeg har sagt, hvad jeg mener om uafhængigheden af den siddende regering. Jeg mener, der er nogle aspekter, som vi bliver nødt til at drøfte, og som man i hvert fald bliver nødt til at gøre klart for dem, der har det synspunkt. Jeg deler ikke synspunktet.

Fru Aase Olesen sagde, at der er flere ministerier involveret i disse ting. Ja men den koordination kan man nu godt foretage, uden at et sådant råd sidder direkte under folketinget. Meningen med rådet er, at det skal rådgive og vejlede, at det skal skabe debat, og at det skal følge udviklingen og give en årlig redegørelse til folketinget med råd og vejledning om, hvornår det er nødvendigt at lave en eventuel lovgivning. Jeg er helt enig i fru Aase Olesens opdeling af, hvordan en lovgivning skal se ud. Der er ting, vi ikke kan acceptere, sagde fru Aase Olesen; der er andet, vi ikke har betænkelighed ved, og der er noget, vi må følge nøje, bl.a. gennem et etisk råd. Det synes jeg var en meget fin tredeling.

Fru Birgith Mogensen spurgte konkret, om alle kvinder fra hele landet kan være med i forsøgene med reagensglasbørn. Ja, det kan de i princippet, men vi kan jo ikke forhindre, at en amtskommune skønner, at der her i så høj grad er tale om forsøg, at de ikke vil betale for det. Det må være amtsrådets egen vurdering, og så kan vi mene om den, hvad vi vil. Men man skal være opmærksom på, at der er 400 mennesker på venteliste til disse reagensglasforsøg. Jeg tror, vi har haft ét barn som resultat af 70 forsøg.

Det bringer mig til at gøre en almen bemærkning til de mennesker, som føler, at deres problem er løst med mange af disse teknikker, når bare ministeren og folketinget vil give nogle flere bevillinger. Det er de ik-